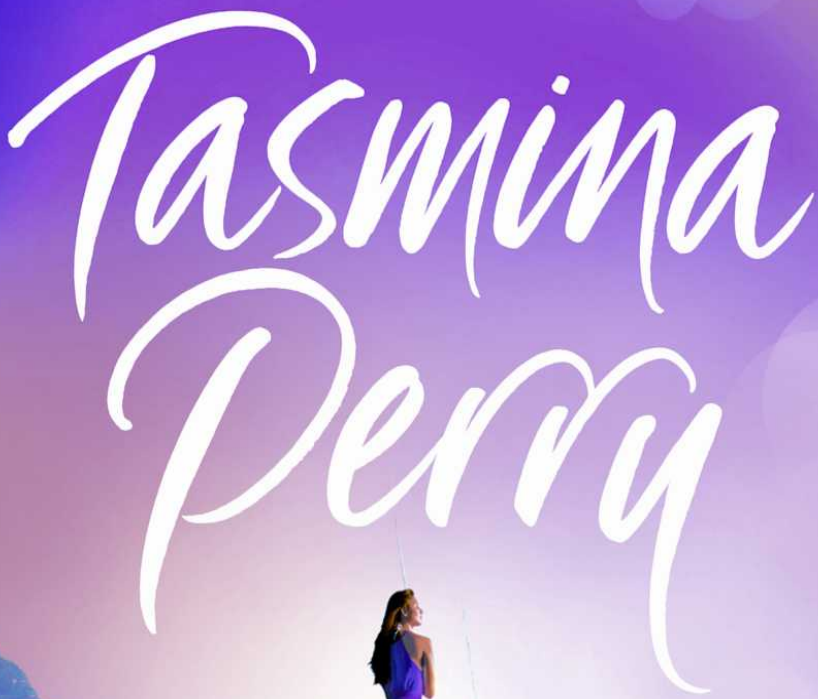

Tasmina Perry

A woman with long dark hair, wearing a purple dress, stands on the white deck of a boat, looking out at a turquoise sea under a purple sky. The boat's deck has some shoes on it. In the background, there are some rocky islands or mountains in the distance.

Soukromé životy

BOHATÍ A SLAVNÍ NEVÁHAJÍ ZAJÍT VELMI DALEKO,
ABY PŘED SVĚTEM UKRYLI SVÁ TAJEMSTVÍ

Soukromé životy

Tasmina Perry

Soukromé životy

Přeložila Barbora Hrušková

Mým bratrům, Digsovi a Danovi.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 Tasmina Perry

All rights reserved.

Z anglického originálu *Private Lives*

(First published by Headline Review, London, 2011)

přeložila © 2013 Barbora Hrušková

Redakce textu: Milena Kudělová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-511-5

Prolog

Rozhlédla se po bytě a pousmála se. Vysoká okna rámovaná hedvábnými závěsy skýtala téměř kultovní výhled: Tower Bridge a pod ním dokonale černý pruh Temže třpytící se pod noční oblohou. Někdy se jí chtělo samou radostí vykřiknout, při pomýšlení na to, že je právě tady, ve svém vlastním luxusním bytě, obklopena všemi těmi nádhernými věcmi. Kdo by byl řekl, že zrovna někdo jako ona bude bydlet v tak krásném bytě v jednom z nejbáječnejších měst na světě?

Přešla do kuchyně a z otevřené lahve si nalila další sklenku vína. Přejde ještě dnes večer? Na myslí jí vytanul jejich poslední rozhovor, ale rychle tu vzpomínku zaplašila. Ne, jistěže přijde, vždycky nakonec přijde. S uspokojením se prohlížela v zrcadle: dlouhé nohy, pevná prsa. Dokonce i v legínách a tričku vypadala fantasticky. Ne, on určitě přijde. Věděla to.

Znovu se usadila na pohovce a listovala svým nejoblíbenějším společenským časopisem. Ve chvílích, kdy k sobě dokázala být naprosto upřímná, si přiznávala, že právě posedlost podobnými časopisy může za to, že si nakonec vybrala tuhle kariéru. Tedy, ne že by to její školní poradkyně slečna Daviesová nazvala zrovna kariérou. Ale co je špatného na touze po bohatství a slávě? Vsadila by se, že slečna Daviesová nemá tak hezký byt.

Odložila časopis. Musela se připravit. Pro případ, že by se zastavil. Na nízkém stolku stála lahvička s lakem na nehty. Zvedla ji a přidržela proti světlu. Jasně rudý. Vždycky říkal, jak zbožňuje, když si lakuje nehty na rudo. Myslel tím, že je to nestydaté, nestoudné. No, v tomto ohledu mu ráda vyjde vstříc. Obzvláště když se dnes večer budou udobřovat.

Když si nalakovala první nehet, ozval se zvonek u dveří. Překvapeně odložila lahvičku s lakem a zamířila ke dveřím. Kukátkem vyhlédla ven. Očekávala, že v jeho ruce uvidí květiny nebo nějakou malou, vkusně zabalenou krabičku. Namísto toho spatřila neznámého muže v obleku, jehož obličej v kukátku vyhlížel rozplizle a odule.

„Kdo je?“

„Jack. Jack Devon. Jsem Peterův přítel.“

Zamračila se. Kdo je ten muž? Posílá ho Peter? Připnula na dveře řetízek, otevřela a škvírou vyhlédla ven. Mohlo mu být tak čtyřicet. Byl elegantně, ale konzervativně oblečený, trochu jako účetní. Zpoza malých brýlí bez obrouček na ni upíral bledé a mdlé oči.

„Co chcete?“ Nechtěla, aby to vyznělo neslušně, ale bylo už po deváté večer a ona neměla ve zvyku přijímat u sebe doma cizí muže, bez ohledu na to, co se o ní povídalo.

„Jde o Petera.“ Otočil se. „Mohli bychom si promluvit uvnitř?“

Zpanikařila. Je zraněný? Přihodilo se mu něco?

„Je v pořádku?“ zeptala se.

„V rámci možností,“ odpověděl ten muž.

„Jakých možností?“

„Myslím, že bude lepší, když to probereme uvnitř.“

Chvilí váhala, pak odepnula řetízek a otevřela dveře. Muž vešel do bytu. Tvářil se nervózně a znepokojeně.

„Omlouvám se, že přicházím tak pozdě,“ začal. „Nemám z toho o nic lepší pocit než vy.“

„Kdo jste?“ zeptala se a zkrřížila paže na prsou. „Co chcete?“

Muž pokrčil rameny a společně vešli do otevřeného obývacího prostoru. „Nejde o to, co chci já. Spíš o to, co chce Peter.“

Nelíbilo se jí, jakým směrem se jejich rozhovor ubírá. „A to je tedy co?“

Posunul si brýle na čelo a promnul si oči. „Chce, abyste se začala chovat rozumně.“

Srdce se jí rozbušilo jako splašené, ale byla odhodlaná nedat to na sobě znát. „Takže kdo vlastně jste? Jeho právník?“

„Ne, ne tak docela,“ odpověděl. „Ale třeba se k tomu dostaneme. Vydírání je, koneckonců, trestný čin.“

„Vydírání?“ Skoro se rozesmála. „Tak o to tady jde?“

Dobře, trochu na Petera zatlačila, možná mu i řekla pár věcí, které říkat neměla. Ale sotva by se to dalo nazvat vydíráním.

„Peter ví, že jste tady?“

„Samozřejmě. Jednoduše chce najít řešení, které bude přijatelné pro vás oba. Opravdu neradi bychom do toho tahali policii.“

Nervózně vydechla. „Vy i já víme, že Peter na policii nepůjde.“

Muž se na ni zadíval a pokýval hlavou. „Správně. A právě proto jsem přišel.“

Přešel ke stolu a otevřel kožený kufrík. Vytáhl z něj šekovou knížku a nechal si ji v ruce. „Kolik?“ zeptal se.

Krátce si ji prohlédla a potom se zadívala z okna. „Nechci jeho peníze,“ řekla.

Muž si dovilil malý úsměv. „Skutečně. A kdo zaplatil za tohle všechno?“ Rozhlédl se po bytě.

„Nechci peníze,“ vyhrkla a snažila se, aby to znělo pobouřeně. „Chci Petera.“

„Obávám se, že tato možnost už není ve hře,“ opáčil kategoricky.

„To se ještě uvidí.“ Rychlým krokem přešla ke konferenčnímu stolu a popadla mobilní telefon. „Hned mu zavolám.“

Muž zavrtěl hlavou a znovu se pousmál. Ten grázl se tím evidentně bavil.

„Nezavoláte.“ Podíval se na hodinky. „V Uzbekistánu jsou dvě hodiny ráno.“

„V Uzbekistánu? Měl být tady.“

„Jsme tu jen my dva,“ řekl Devon a znovu pozvedl šekovou knížku. Tentokrát ji očima sledovala, nemohla se od ní odtrhnout.

„Tak, řekněte nějakou sumu,“ pokračoval a posadil se ke stolu.

Vzala do ruky skleničku s vínem a napila se na posilněnou. „Už jsem vám to řekla, nejde tu o peníze. Jde o Petera a o mě.“

„Tak kolik to bude stát?“ zeptal se a z vnitřní kapsy saka vytáhl plnicí pero.

„Kolik navrhuje, pane Devone? Jakou hodnotu má podle vás vztah dvou lidí?“

„Pokud je to tak, tedy žádnou, protože váš vztah už skončil.“

Jeho slova zněla jednoduše a neskutečně palčivě. Krutě na ni dolehla, protože věděla, že jsou pravdivá. Možná Petera zahnala příliš daleko, možná to přehnal. A on za ní teď poslal svého poskoka, aby to vyřešil. Hrdlo se jí bolestivě stáhlo a oči se jí zalily slzami.

„Měl byste raději odejít.“

Devon zůstal sedět. „Věřte nebo ne, jsem tu, abych vám pomohl.“

Ta stopa soucitu, kterou zaslechla v jeho hlase, se jí hnusila.

„Dejte na mou radu,“ řekl pomalu. „Přijměte peníze, odstěhujte se, zapomeňte, co se stalo, a dál si žijte svůj život. Jednejte rozumně.“

„Takhle jednoduché to ale většinou není, že?“ opáčila a hlas ji zrazoval.

„Ne když někoho milujete. Teď, prosím, odejděte.“

Devon zaváhal, pak zastrčil šekovou knížku zpět do aktovky a vstal. „Jak si přeжете,“ pronesl tiše. „Mohl bych předtím použít toaletu?“

Přikývla, aniž by na něj pohlédla. „Nahoře.“

Ložnici měla v mezaninu, v prostoru nad obývacím pokojem. Sledovala, jak muž kráčí po schodech vzhůru a usedlými hnědými polobotkami s klapotem zdolává jeden skleněný stupeň po druhém.

Aktovku si nechal položenou na stole. Kolik byl ochoten zaplatit? Dozajista velmi slušnou sumu. Devon měl pravdu, bývalo by bylo rozumné to přijmout. V tomhle bytě jí vlastní peníze moc dlouho nevydrží. Člověk si rychle zvykne na drahé povlečení, naleštěné parkety a to nejkvalitnější kuchyňské vybavení z nerez. Na příjemné věci. Na hezké věci. Na věci, díky nimž se mohla cítit neohrožená, v bezpečí, chytrá a úspěšná. Takový život vždycky chtěla. A přesto... pro jednou říkala pravdu. Tentokrát nešlo o peníze. Ona chtěla jen jeho – a nemohla ho mít. Sebeluxusnější povlečení by jí ho nenahradilo.

Dlaněmi si promnula oči, aby zastavila proud slz. Párkrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Možná Peterovi zavolá sama, omluví se mu za to, co řekla, vysvětlí mu, že si to všechno špatně vyložil. Ano, to určitě zabere, pomyslela si a trochu pookřála. Možná to byla jen zkouška; až mu pan Devon poreferuje, že peníze odmítla, Peter konečně uvidí, že skutečně miluje jeho samého, ne jeho kreditní karty.

Zamračila se a zadívala se na schody. Už je v té koupelně nějak dlouho.

„Pane Devone?“ zavolala na něj. „Je všechno v pořádku?“

Žádná odpověď. Pokrčila rameny a vydala se po schodech nahoru do mezaninu. „Pane Devone?“

Nahoře zaklepala na dveře koupelny, ale zevnitř k ní nedolehly žádné zvuky. „Jste v pořádku? Pane De—“

Dveře se otevřely a Jack Devon vyšel ven. „Ano. Jsem v pořádku.“

„Ach, to je dobře,“ vykoktala ze sebe a rozpačitě se červenala. Otočila se zpět ke schodům, připravena vrátit se dolů. Zezadu ucítila mocný úder a její tělo se s prudkým trhnutím vymrštilo dopředu. Automaticky natáhla ruku k zábradlí, ale pohybovala se příliš rychle a setrvačnost ji unášela dál, až narazila hlavou do zdi. Tělo se jí při pádu zkroutilo, ramenem narazila do skleněných schodů, trupem přes ně přelétla a přitom si přerazila vaz. Dopadla na zem bezvládná a polámaná jako loutka, jíž kdosi zpřetrhal nitky. Seběhlo se to milosrdně rychle. Kromě jednoho okamžiku čiré hrůzy, když rukou minula madlo zábradlí, necítila nic.

Ležela na zádech a kromě téměř nezmatelného mihotání očních víček se nehýbala. Sotva si stihla uvědomit, že Jack Devon pomalu sešel dolů, postavil se nad ni a díval se, jak z ní vyprchávají poslední známky života. Z kapsy vytáhl gumové rukavice, nasadil si je a metodicky prohlédl celý byt. Musel se přesvědčit, že všechno je na svém místě a že osoba, která ji tu najde, nebude mít sebemenší důvod pojmout podezření. Někdy dokonce musel vytvářet příběh: o opuštěných milenkách, které si vzaly život, o nepodařeném vloupání, ale tentokrát oběť udělala všechnu práci za něj. Poloprázdná láhev vína na stole. Prostě jen tragická nehoda, uklouznutí na schodech v opilsti.

Když byl se svou prací spokojen, vytáhl telefon a zavolal. „Hotovo,“ řekl jen a zavěsil. Sundal si brýle a uložil je do kapsy, vzal si aktovku a vyšel ven. Ven z bytu a pak na ulici, jako by tam nikdy nebyl.

1

O šest měsíců později

Zatímco se muž v bílém trikotu zhoupl na visuté hrazdě a jal se nalévat šampaňské Krug do nejvýše položené nádoby ve fontáně s šumivým mokem, uvědomila si Anna Kennedyová, že podobný večírek ještě nikdy neviděla. Ani ve filmu, ani na stránkách bulvárního časopisu *Hello!* Dozajista se dosud neúčastnila něčeho tak grandiózního, tak okázale přemrštěného a vlastně nevěděla, jestli se má raději opít a užívat si to, nebo zůstat stát na místě a pozorovat dění kolem sebe, jako by se ocitla v jednom z filmů Tima Burtona či na představení Cirque du Soleil.

Od číšníka na chůdách si vzala zlatou makrónku a vložila si ji do úst.

Jen malé soirée na oslavu, taková slova použila její přítelkyně, ruská podnikatelka Ilina Miranovová, když ji na večírek zvala. *Pár blízkých přátel, nic příliš extravagantního.*

Ilinino pojetí extravagance se zcela jistě velmi lišilo od pojetí většiny smrtelníků – soudě podle jejího seznamu „blízkých přátel“ na tom nebylo nic překvapivého. Ilinin dům v Holland Parku překypoval společenskou smetánkou: členové královské rodiny, miliardáři, celebrity, přišla jich minimálně stovka, oděni do diamantů a *haute couture* procházeli domem a zahradami s pečlivě sestříhaným trávníkem.

To kdybych já pozvala lidi na večírek s třídenním předstihem, přišla by na nejvyšší moje nejlepší kamarádka a zásilka lahůdek z Ocada, pomyslela si Anna a musela se usmát.

Na druhou stranu ji nic z toho všeho nepřekvapovalo. Časopis *Forbes* nedávno označil Ilinu za jednu z nejbohatších podnikatelek na světě a mezi Anninými klienty od počátku patřila k těm barvitějším. Anna pracovala jako advokátka v mediálním oddělení londýnské právní kanceláře Davidson a Owen a posledních dvanáct měsíců tuto Rusku zastupovala v případě žaloby proti britskému bulvárnímu deníku *Globe*, který otiskl nactiutrháčný článek o jejích finančních záležitostech. Počátkem týdne se podařilo případ uzavřít, když dal tým kanceláře Davidson a Owen jasně najevo, že je připraven dovést věc třeba k Nejvyššímu soudu. Takže Ilina měla důvod k oslavě.

Z druhé strany bazénu na Annu někdo mával. Váhavě mávání opětovala,

přestože přitažlivého muže v tmavomodrém obleku hned nepoznala. Že by nějaký klient? Nebo kolega z branže? Možná ji dokonce zval na skleničku. Koneckonců na sobě měla svůj nejlepší černý kalhotový kostým, italský a drahý, dražší, než si mohla dovolit.

Kolem prošel číšník a muž se otočil, aby si ze stříbrného podnosu vzal sklenku šampaňského.

No jistě, pomyslela si rozpačitě. Myslí si, že jsem servírka.

Svlékla si sako a rozpustila si tmavé vlasy svázané do praktického culíku. To už je lepší, řekla si, když svůj obraz zkontrolovala v odrazu na hladině interiérové vodní instalace. Musela ovšem přiznat, že s exotickými kráskami, které kolem ní proplouvaly, soutěžit nemůže. Na tomto typu večírků se cítila být neviditelná. Ne že by na tom bylo něco strašného; znamenalo to, že mohla nerušeně pozorovat dění kolem sebe: ženatou celebritu vášnivě se líbající s jistou modelkou, která dozajista nebyla jeho manželkou, i vysoce postaveného lorda, který se podle všeho právě chystal nosem vysát ohromné množství bílého prášku z mramorové krbové římsy.

Určitě to je šňupací tabák, ušklíbla se v duchu Anna a musela si připomenout, že diskrétnost patří k její práci.

V kabelce se jí zuřivě rozdrncel mobil. Otráveně odložila skleničku s bublinkami a vyhrabala ho. Zatraceně, pomyslela si při pohledu na displej. Pořád jen samá práce.

„Anno? Kde, krucinál, vězíte?“

Volal Stuart Masters, šéf mediálního oddělení firmy.

„Jsem na večírku u Iliny Miranovové,“ odpověděla Anna a musela zvýšit hlas, aby překřičela rámus hudby.

„Cože? V tuhle hodinu?“

Podívala se na hodinky. Bylo teprve deset. Na okamžik si představila, jak Stuart a jeho upjatá žena Cynthia sedí doma v dokonale vyžehlených županech a hrají scrabble.

„Tak se seberte a sežeňte Nicka Kimbla. Potřebujeme od něj vyřídit předběžné opatření. Ihned.“

Nemělo smysl protestovat. Byl pátek večer, víkendové noviny měly před uzávěrkou, takže pro advokátku se specializací na rychlá předběžná opatření to znamenalo nejvyšší stupeň pohotovosti.

Stuart jí vysvětlil potřebné detaily. Jakmile zavěsila, začala shánět Nicka Kimbla, partnera kanceláře Davidson a Owen, který na ni měl dohlížet. Přišli sem společně rovnou z práce, ale Nick ji během prvních pěti minut opustil s tím, že musí jít „korzovat“. Spíš se musel jít porozhlédnout po nějaké ubohé modelce, kterou by zaujalo jeho nechutné chování, napadlo Annu. Šla skoro

najisto – stál u baru a nakláněl se k mladé dívce, která by klidně mohla být jeho dcerou. Zdálo se, že kolegyni nevidí ani trochu rád.

„Promiň, Nicku,“ řekla mu a chytila ho za loket. „Musíme si promluvit. Právě mi volal Stuart.“

Nick obrátil oči v sloup. „Tak kdo je v bryndě tentokrát?“

„Znovu Shane Hardy.“

„Myslíš našeho šťastně ženatého fotbalistu a dětského idola Shanea Hardyho?“ poznamenal Nick sarkasticky. „Budu hádat. Zas další morální poklesek, že?“

Přikývla. „Jeho lidi se chtějí sejít ještě dnes večer. Pokud se nám nepodaří získat soudní příkaz, *News of the World* to v neděli otisknou.“

„Myslím, že by ses o to měla postarat ty,“ prohlásil Nick a obrátil do sebe panáka whisky. „Zavolej jim. Sežeň soudce na zítřek ráno.“

„Nicku, o tohle by se měl postarat někdo z partnerů. Shaneův klub patří k našim důležitým klientům.“ Tohle byl typický Nick. Ze všeho se vždycky snažil vycouvat, a obzvlášť teď, když si užíval na jednom z nejlepších večírků sezóny obklopený krásnými ženami.

Trochu příliš silně ji poplácal po rameni.

„Anno, drahoušku, jednou se do toho stejně budeš muset pustit. Ber to jako svou velkou příležitost.“

„Nicku, můj táta má o víkendu narozeniny. Musím jet do Dorsetu.“

„Něco ti povím,“ začal Nick s povýšeným úsměvem. „Ty to dneska večer domluvíš s klientem. Zítra sežeň předběžné opatření. Dáš médiím vědět, že mají utrum, a dál už to převezmu já.“

No jasně, převezmeš to, až ta nejhorší práce bude hotová a ty budeš mít čas prospat se z kocoviny, co? pomyslela si Anna. Nebylo to poprvé, co se musela ovládnout, ale připomněla si, že to musí vydržet už jen rok, než i ona získá ve firmě pozici partnera. A pak už nikdy nebude za Nicka Kimbla dělat špinavou práci.

Šéf jí prsty přešel po předloktí. „A než půjdeš, mohla bys mi skočit pro něco k pití? Třeba šampaňské, něco fajnového, ať můžu jít korzovat. Určitě se tu někde potuluje Branson. Docela rád bych z něj dostal aspoň nějakou korporátní práci.“

Dav kolem nich se rozestoupil. Mířila k nim Ilina a celá se třpytila a zářila jako nějaká exotická mořská panna. „Nicku. Anno,“ našpulila rty a každého z nich vzala v podpaží. „Tak ráda vás vidím.“

„Máš neuvěřitelně krásný dům, Ilino,“ poznamenala naprosto upřímně Anna. Dokonalá, samostatně stojící georgiánská stavba se nacházela ve špičkové lokalitě a její rozšíření i modernizace byly rozhodně provedeny s notnou

dávkou vkusu a elegance. Při pomýšlení na sumu, za niž se takovéhle domy prodávaly, se Anna téměř viditelně otrásla.

„Jsi moc milá. Děkuji ti.“

Nick přezíravě pokrčil rameny. „Minulý rok jsme se s manželkou poohlíželi po něčem velmi podobném,“ prohlásil nakonec.

„V tom případě vás asi přeplácím,“ opáčila Ilina s předstíranou přísností.

Anna pozorovala, jak se Nick honem snaží zařadit zpátečku, a nemohla si odpustit úsměv.

„Ovšem samozřejmě v mnohem menším,“ zadržmolil. „Nerad bych vyvolal dojem, že naše taxi jsou nějak přehnaně... chci říct, že se naše služby snažíme poskytovat za velmi podobné...“

Ilina se dotkla jeho paže a zarazila jej uprostřed věty.

„Neříkal jste, že máte namířeno k baru?“ zeptala se ho. „Dala bych si koktejl.“

„Jistě, samozřejmě,“ odpověděl, dal se na ústup a skoro se u toho ukláněl.

Ilina se při pohledu na jeho překotné cupitání rozesmála. „ИДИОТ,“ zaklela rusky.

„Tohle mi budeš muset přeložit,“ usmála se Anna.

„Idiote. Nebo spíš ubožáku.“

„Nick mívá své slabé chvílky,“ poznamenala taktně Anna.

„Chvilky?“ chytila ji za slovo Ilina. „Celý večer se chvástal svým skvělým vítězstvím v mém případě. Přitom se mi vždycky ozve, jenom když mi chce poslat fakturu.“

Anna se v posledních měsících s Ilinou hodně sblížila, ale i tak jí bylo jasné, že jakýkoli komentář by z její strany vyzněl neprofesionálně – i když měla Ilina pravdu. Nick na ni měl oficiálně dohlížet, ale namísto toho se zdálo, že veškerý čas tráví na golfovém hřišti a nechává ji v řešení případů samotnou. V záležitosti Iliny za to ovšem byla ráda. Ruska platila ve společenských rubrikách za frivolní a hloupou ženštinu – zbohatlice se zevnějškem Miss Ukrajina, která si mohla dovolit utratit za jedině nákupní dopoledne milion liber. Jen málo lidí vědělo, že pod pozlátkem se skrývá absolventka Harvardu, které se s použitím otcových kontaktů v Kremlu a vlastního pronikavého intelektu podařilo uspět v nelítostném a maskulinním světě ropy a plynu. Na Ilině Míranové nebylo vůbec nic hloupého. Ani jediný vlásek.

„Ilino, moc se omlouvám, budu muset jít,“ omluvila se Anna. „Mám ještě schůzku s klientem. Moc ti děkuji za pozvání.“

„Zůstaň ještě pár minut, drahoušku. Připravila jsem si krátký projev, a taky bude dort.“

Anna už ten dort viděla; nebo spíš sladkou horu, to by bylo výstižnější. Měl pět pater a na samém vrcholu se tyčila marcipánová figurka představující

línu stojící na výtisku *Globu*. Dort zastínil všechny svatební dorty, které Anna doposud viděla.

Ilina si sčesala dlouhé blond vlasy na rameno a vystoupala na pódium u bazénu.

„Moji drazí,“ začala, „díky, že jste tu dnes se mnou a slavíte mé vítězství.“

Řečnické umění ovládala obdivuhodně. Mluvila s jistotou, vtípem i zaujetím a všichni shromáždění průmyslníci a podnikatelé jí zobali z ruky. Anna se natolik pohroužila do pozorování hostů, že jí chvíli trvalo, než si všimla, že všech dvě stě přítomných hlav upírá pohled jejím směrem.

„Anna Kennedyová mi v těžkých časech byla oporou,“ říkala právě Ilina. „Její vynikající právníkové vedení nesnese konkurenci. A pokud někdo z vás udělá tu chybu, že na sebe strhne pozornost pánů od tisku, pak vám její služby vřele doporučuji.“

Ta poznámka přímo sršela ironií: v sále by se sotva našel člověk, jehož jméno se pravidelně neobjevovalo v tisku, ať už v bulváru, nebo na stránkách o politice.

„Připijte, prosím, společně se mnou na mou záchránkyni,“ zakončila projev Ilina a pozvedla sklenku směrem k Anně.

Anna si přála, aby ji v tu chvíli pohltila zem, a ze všech sil se snažila zářivě usmívat. Všimla si, jak na ni z druhé strany bazénu zírá Nick Kimble. To jí poskytlo malé zadostiučinění a zároveň ji to přimělo k rychlému odchodu. Zamířila přes šatnu k východu.

„Nedivím se, že je Ilina spokojená,“ ozval se za ní hlas, když čekala na kabát. „Šestimístné odškodné, omluva na straně tři: dost dobrá práce.“

Anna ženu za sebou okamžitě poznala. Helen Pierceová byla legendou v právnických kruzích a působivě zdatnou partnerkou v advokátní kanceláři Donovan a Pierceová. Často tuhle chladnou blondýnu zahlédla, jak si to majestátně, na vysokých podpatcích, kráčí k Nejvyššímu soudu, ale nikdy se ji neodvážila oslovit. Donovan a Pierceová se specializovali na případy pomluvy, urážky na cti, porušování soukromí a poškozování dobré pověsti. V branži platili za jedny z nejdravějších – především díky Helen Pierceové.

„Děkuji,“ odpověděla Anna a nebyla si jistá, co má říct dál.

„Já osobně jsem tu žalobu od počátku považovala za tak trochu neopodstatněnou,“ pokračovala Helen. „Tedy s přihlédnutím k okolnostem.“

„Skutečně? Myslíte?“

Helen se krátce zvonivě zasmála.

„Žalovat *Globe* za to, že píše o její závislosti na *shoppingu*?“

„O to ani zdaleka nešlo,“ odpověděla Anna. Helenin uštěpačný tón ji rozčiloval. „*Globe* otiskl senzacechtivý katalog Ilininých útrat, který z ní měl oči-

vidně udělat posedlou, sobeckou a neovládající se bytost. A to všechno jen pro pobavení svých čtenářů.“

„Že by slečna Miranovová neměla pod kontrolou své utrácení? Jak na to jen mohli přijít?“ Povytáhla obočí a významně se zahleděla zpět do sálu, na leopardy procházející se v klecích, obrovský dort a cirkusové umělce. Není divu, že je tak dobrá právníčka, pomyslela si Anna. Sebemenším gestem dokáže v člověku vzbudit pocit viny nebo aspoň spoluviny.

„Při vši úctě,“ pokračovala Anna, „je čistě soukromou věcí slečny Miranovové, jak utrácí své peníze. A fakt je, že ten článek jí způsobil nemalou újmu.“

Helen si ji změřila chladným pohledem, ale Anna se na ni sotva podívala. Byla rozhodnutá nenechat se převálcovat. Ticho mezi nimi prolomil až šatnář, který jim přinesl kabáty. Přesto se zdálo, že Helen nikam nepospíchá.

„Jak to jde u Davidsona a Owena?“

„Spousta práce,“ odpověděla Anna a znovu mrkla na hodinky.

„Dovolím si tvrdit, že byste to mohla dotáhnout až na partnera, kdybyste tam vydržela dostatečně dlouho,“ prohlásila Helen.

„Doufejme, že tak za rok.“

„Opravdu?“ rozesmála se Helen. „Obě víme, že Stuart Masters je misogyn. Za vaši loajalitu si jistě zasloužíte pochvalu, ale neměla byste se opájet iluzemi.“

Anna měla co dělat, aby se dokázala dál tvářit neutrálně, ale srdce jí bilo jako o závod.

„Iluzemi?“

„Předpokládám, že víte, kolik žen bylo v posledních deseti letech u Davidsona a Owena jmenováno partnerem.“

„Pár jich bylo.“

„Dvě,“ odpověděla Helen a znovu ji probodla pohledem. „A ještě k tomu v rámci agendy rodinného práva. Nic oslnivého, že? Dvě nové ženy partnerky v porovnání s osmnácti muži.“

Co tím Helen sleduje? Snaží se jen udržovat konverzaci, nebo za tím je něco jiného? Trochu se to začínalo podobat pracovnímu pohovoru – možná právě proto Anně tak bušilo srdce.

„A jak to jde v DP?“ zeptala se Anna a snažila se, aby to vyznělo nenuceně.

„Doslechla jsem se, že Larry konečně odchází do důchodu.“

Larry Donovan firmu založil před pětadvaceti lety. Choval se hlučně, nápadně a patřil k těm nemnoha skutečně barvitým osobnostem v branži. Povídalo se, že si od sebe s Helen udržují úctyhodný odstup, ale nemají mezi sebou žádné sváry.

„Za pár týdnů pořádá rozlučkový večírek,“ odpověděla Helen. „Osobně jsem se domnívala, že kancelář opustí pouze v rakvi, ale jeho nová a také prý

o dost mladší žena na něj podle všeho naléhá, aby společně začali utrácet peníze, které celý život jen vydělával.“

„Co bude tedy dělat? Pojede na cestu kolem světa?“

Helen otázku ignorovala. „Půjdu rovnou k věci, Anno. Kvůli Larryho odchodu budeme potřebovat některé naše aktivity posílit.“

„Nabízíte mi práci?“

Helen se usmála.

„Nabízím vám životní šanci.“

„Místo partnera?“

„Zatím ne.“

Anna cítila, jak ji vzrušení okamžitě pustilo, ale takovéto nabídky se musely hrát jako hra.

„V tom případě si nejsem jistá, jestli má smysl od Davidsona odcházet,“ odpověděla vzdorovitě. „Navzdory všemu, co říkáte, se mi zrovna podařilo získat pro firmu velmi cenné body. Sama jste slyšela, jak mě Ilina podpořila. Mám dojem, že jsem jako potenciální partner ve skvělé pozici.“

Helen se usmála. „Nick Kimble už celý večer na setkání každému, kdo má náladu ho poslouchat, vykládá, že ty cenné body, jak říkáte, získal on.“

Svíravý pocit v žaludku Anně potvrdil, že je to pravda. Nick a Stuart Masters si byli velmi blízcí; hráli spolu golf, jejich manželky se spolu přátelily. Nehrozilo, že by se Stuart postavil za ni proti Nickovi. Ale nemohla před Helen přiznat, že se strefila do černého.

Znovu jí začal vztekle vyzvánět telefon. „Už opravdu budu muset jít.“

„Horečka páteční noci.“ Helen zasvěceně pokývala hlavou. „Komu teče do bot tentokrát?“

Anna se tajemně usmála. Ani náhodou neměla v úmyslu mluvit o podrobnostech případu nebo o klientovi.

„Připomínáte mi mě samotnou, Anno. Jste neústupná, energická, chytrá a ctižádostivá. Navrhuji, abychom co nejdříve v našem rozhovoru pokračovaly, co říkáte?“

Anna přikývla a spěchala pryč. Doufala, že mezi bentleyi zaparkovanými v řadě u chodníku sežene taxíka.

Druhý den Anna na Heleninu nabídku vůbec nemyslela; prostě na to neměla čas. Po večerní schůzce s klientem pracovala dlouho do noci. V deset dopoledne už v kavárně v Pimlicu předávala pokyny obhájci; o dvě hodiny později se jim podařilo přesvědčit soudce a o třicet minut později měli v ruce obrazně řečeno náhubek, který všem hlavním zpravodajským médiím zakazoval otisknout nebo odvysílat šťavnatou reportáž o Annině klientovi, prvoligovém fot-

balistovi, jenž spáchal morální poklesek – jak by to nazval Nick Kimble – a přivedl svou milenku do jiného stavu.

Teprve v pět večer se Anna konečně vydala na cestu ke svým rodičům do Dorsetu. Z bouřlivé výměny názorů s právním zástupcem *News of the World* byla fyzicky unavená a emočně naprosto vyčerpaná. Ještě ani neoslavila třicítku, a přesto se dnes cítila alespoň o dvacet let starší. Stáhla okénko a nechala si větrem čechrat vlasy. Vlastně si na odjezd z města vybrala perfektní dobu; provoz na silnici byl klidný a pozdně odpolední slunce vrhalo na pole okolo dlouhé zelené stíny. Jenže Anna se stejně nedokázala uvolnit. Před dvěma dny jí zavolala její matka Sue a řekla, že s ní potřebují o něčem mluvit. Odmítla se o čemkoli zmínit do telefonu, takže si Anna okamžitě začala představovat, že jde o nemoc nebo finanční problémy v jejich podnikání. Její rodiče, Sue a Brian, byli majiteli nádherného zahradnického a oddechového centra Dorset Nurseries v srdci kraje Thomase Hardyho. Bylo to báječné místo, jemuž se vkusem a smyslem pro eleganci velela Annina matka. Šťavnaté trávníky obklopovaly trakaře plné nádherně načepýřených jiřin a klematisů, kolem květináčů z terracotty osázených včelími máky a náprstníky poletovali bělásci. Před pěti lety tu v opuštěném skleníku otevřeli i malebnou restauraci a ihned s ní slavili neuvěřitelný úspěch. Nádherné podvečery, jako byl ten dnešní, nešlo strávit lépe než posezením právě tady a upíjením darjeelingu nebo ochutnáváním skvělých koláčů a salátů z dílny Briana Kennedyho.

Annin táta se naučil vařit v armádě a odjakživa v kuchyni vynikal; své nové role se zhostil s gustem. A právě proto si Anna dělala starosti: finanční potíže měli už dřív – ovšem který podnik je v dnešní době neměl? – a ona věděla, že otce by zabilo, kdyby se musel firmy vzdát.

Konečně se svým mini cooperem zatočila na příjezdovou cestu. Rodina bydlela ve velkém domě s doškovou střechou, který přiléhá k obvodové zdi centra.

„Už je tady...“ volal otec a s otevřenou náručí jí spěchal v ústrety.

Stále měl na sobě kuchařský rondon pokrytý malými skvrnkami a fleky od vaření. „Pojď honem do kuchyně,“ řekl a pevně ji objal. „Vsadím se, že by sis dala pořádnou skleničku dobrého vína, co?“

Matka seděla za dlouhým dubovým stolem a něco zapisovala do účetní knihy.

„Oba vypadáte utahaně,“ konstatovala Anna, když se šla pozdravit s matkou.

„Moje starší dcera nikdy neopomene říct něco roztomilého,“ prohlásil doborosrdečně Brian.

„Mám o vás starost,“ zamračila se Anna. „Moc pracujete. Oba dva.“

Sue s tichým bouchnutím zaklapla účetní knihu. Netvářila se tak potěšeně jako její manžel.

„Spíš mám pocit, že mi nikdy nebylo líp. Na soboty a neděle přijímáme rezervace s tříměsíčním předstihem, takže se zdá, že se nám to všechno konečně vrací.“

„To je úžasné,“ odpověděla Anna s širokým úsměvem, který byl v naprostém rozporu s tím, jak nervózní byla uvnitř. Pokud se totiž ten rozhovor s rodiči nemá týkat podnikání, mohlo by to být něco mnohem horšího. Na kratičký okamžik se pohledem setkala s matkou, ale Sue se skoro okamžitě zadívala jinam

„Jak ti to jde v práci?“ zeptala se rozjařeně.

„Mám toho hodně. Ve středu jsme uzavřeli jeden případ pomluvy a urážky na cti. Klientka pak uspořádala oslavu, takže mě ještě trochu bolí hlava.“

„To spraví něco pořádného k pití,“ prohlásil rozhodně Brian a postrkoval ji z kuchyně dál do domu.

Obývací pokoj působil útulně. Strop zdobily podhledové trámy, byl tu široký krb z pálených cihel a na zdech visely bez ladu a skladu fotografie z dob otcovy služby v armádě, ze svatby rodičů, dokonce i z doby, kdy byly se sestrou ještě děti. Prostě místo, kde byste se mohli pohodlně usadit s knížkou a zapomenout na svět kolem sebe. Kdyby nebylo té zarámované fotografie, nového přírůstku na stěně.

Anna zaváhala a pak se přinutila na obrázek podívat.

Její sestra Sophie na něm pevně svírala svou nově nabytou televizní cenu za „Nejlepší pořad: *Dorsetská kuchyně*“. Vypadala ještě krásněji než obvykle, plné rty měla nalíčené tmavě rudou rtěnkou, dlouhé havraní vlasy s ofinou měla rozpuštěné a nakadeřené na způsob Veronicy Lakeové. Štíhlé tělo s oblými křivkami oblékla do přiléhavých šatů a celkově připomínala spíš filmovou hvězdu z padesátých let než slavnou šéfkuchařku.

Matka Annu pozorovala.

„Dívala ses na předávání cen?“

Anna zavrtěla hlavou. „Vždyť mě znáš. Na televizi nemám čas.“

„Byli jsme tam. Skutečně nádherné.“

Atmosféra zhoustla. Otec ji trochu rozředit, když Anně podal sklenici vína. „Vynikající sauvignon,“ řekl.

„Něco pro tebe mám,“ odpověděla mu. Sklonila se, z kabelky vylovila hezky zabalenou krabičku a podala ji otcí.

„Pro mě?“ zeptal se Brian a v očích mu zajiskřilo.

Usmála se. „No, myslím, že v tomhle domě v příštích dvaceti čtyřech hodinách nikdo jiný narozeniny neslaví.“

„Rozbal si to až zítra, Briane. Na oslavě,“ navrhla mu Sue.

„Rozbal si to teď, tati. Zítra tady nebudu,“ řekla na to rychle Anna.

Sue se podívala na manžela a pak hned na Annu.

„Předpokládala jsem, že když jsi říkala, že přijedeš na tátovy narozeniny, zůstaneš tu i na oslavu.“

Anna uhnula pohledem. „Musím se vrátit do Londýna.“

„Takže na večírky klientů chodit můžeš a na otcův už ti nezbyvá čas?“

Matčina poznámka přesně zasáhla cíl. Anna se dotčeně zavrtěla.

„Myslela jsem, že pozvete jen pár přátel na skleničku, ne že uspořádáte opravdovou party. Stejně nechcete, abych tam byla.“

„Byl bych moc rád, kdybys zůstala,“ podotkl Brian.

Strašně moc si přála být na otcově oslavě. Rodinné sešlosti vždycky bývaly pro Kennedyovy důležité. Přestože jednou částí sebe sama věděla, že by se měla chovat dospěle, povznést se nad to a dělat, jako by se nic nestalo, cítila, že nedokáže vydržet v jedné místnosti se Sophií a jejím partnerem Andrewem. Zatím ne.

„Ona určitě přijede?“ zeptala se nakonec.

Rodiče si vyměnili pohled.

„Přijede i Andrew,“ odpověděla kvapně Sue. „*On* si dokázal zařídit den volna, přestože, jak jistě víš, je hodně zaneprázdněný.“

„Nech toho, mami.“

„Jen si začínám říkat, jestli se opravdu hodláš po zbytek života své sestře vyhýbat.“

Vysoko posazené a vyhlazené lícní kosti i štíhlá postava, jež její matce Sue propůjčovaly pověstný elegantní vzhled, teď zlověstně ztuhly. Jenže Anna si vydržela stát za svým celý den v práci a nehodlala se teď poddat matčinu tvrdému a nekompromisnímu pohledu.

„Nejsem připravená se s ní setkat,“ odpověděla a napila se vína.

„Fajn. A kdy budeš připravená? Nepromluvila jsi s ní skoro dva roky. Začíná to být směšné.“

„Ukradla mi přítele,“ připomněla jim Anna.

„Ano, a nebylo to správné. Ale není už čas zakopat válečnou sekeru? Kvůli nám? Kvůli sobě?“

Anna odvrátila pohled. Oni to pořád ještě nepochopili. Nejspíš to brali tak, že vztah se prostě někdy nevydaří. Žijí v Dorsetu, daleko od Annina londýnského života, takže nevěděli a neviděli, jak moc ji to zranilo, jak hluboko ji ta zrada zasáhla. Anebo to možná i věděli, ale nechtěli se přiklonit ani na jednu stranu nebo se do toho nechat zatáhnout. Anna se pokoušela vzpomínky zahnat prací, cigaretami, alkoholem, vzdálením se od rodiny, ale právě teď měla pocit, že ta rána v srdci je stejně čerstvá a bolavá jako ve chvíli, kdy sestru se svým přítelem poprvé přistihla.

Sue trochu zmírnila tón. „Sophie je tvoje sestra, Anno. Je to hodná holka, hodná dcera. Nezapomeň, že nám zachránila firmu.“

„Jistě, to je celá ona.“ Anna se snažila, aby to nevyznělo zahořkle. Brian ji pohládl po ruce. „Promluvíme si o tom později, co říkáš?“ Sue si nakvašeně odkašlala.

„Jednou se to přece musí dozvědět, Briane.“

Anna okamžitě zostřila všechny smysly.

„Dozvědět co?“

„Právě to měla tvoje matka na mysli, když jste spolu telefonovaly, drahoušku,“ odpověděl Brian a tvářil se soucitně. „Sophie a Andrew se budou brát.“

Anna na chvíli přestala dýchat, srdce jí divoce bušilo, mysl chaoticky tékala. Věděla, že ji oba rodiče pozorují, ale nedokázala odpoutat pohled od podlahy. Někde hluboko uvnitř sebe sama přece věděla, co se jí matka chystá říct. Média o tom neustále referovala, ale ona se rozhodla to ignorovat.

„Před měsícem ji požádal o ruku. Chtějí se vzít co nejdřív, první týden v září,“ pokračoval táta. „Víš, jaká Sophie je, když si vezme něco do hlavy. A samozřejmě si přeje, abys přijela taky.“

Anna se donutila nadechnout.

„Drahoušku, bude to krásné, uvidíš,“ zaštěbetala Sue. „Nabídlí jsme jim, že svatba může být tady, ale Sophie si to přála uspořádat v sídle Andrewových rodičů, v té vile v Toskánsku.“

V nejkrásnějším domě na světě. Tohle Annu napadlo, když ji Andrew vzal na romantický víkend do Villa Sole. Dokonce si i párkrát představovala, že tam jednou bude mít vlastní svatbu, přestože se za celé tři roky s Andrewem o manželství nezmínili ani jednou. Jejich životy a kariéry je naplno zaměstnávaly. *Myslela jsem si, že jsme šťastní.* Možná byli. Jen ne dost.

„Pojedeš? Aspoň o tom přemýšlej.“

Brianův smutný a lítostivý výraz stačil na to, aby nahlodal její odhodlání.

Představila si sestru a svého bývalého přítele, jak spolu vycházejí z romantického toskánského kostelíka, smějí se a hlavami uhýbají záplavám konfet snášejších se z nebe. V duchu viděla, jak Andrew po večeři pronáší vtipný a romantický projev, v němž se svatebčanům vyznává z hluboké lásky ke své nevěstě. Ne, nedokázala si představit, že by tomu přihlížela.

„Nemůžu, tati, kvůli práci...“ řekla ve snaze najít výmluvu.

„Nech ji být, Briane,“ přerušila ji netrpělivě Sue. „Vždyť víš, že pro ni je práce vždycky přednější. A v tom je ten problém, že?“

„Tím chceš říct co?“

„Nic,“ odpověděla Sue. „Jen tolik, že Sophie svůj osobní a profesní život skloubit dokáže.“

„A proto si Andrew bere ji, a ne mě?“

„No tak, vy dvě,“ snažil se je krotit Brian. „Nedělejme z komára velblouda.“

Prostě pojedeme na týden do Itálie. Čeká nás, zdá se, bohatý program. Jsem si jistý, že jim v kanceláři nebude vadit, když si vezmeš pár dní volna, co myslíš?“

Slabá kocovina, kterou ještě stále cítila ve spáncích, jí najednou přinesla na jazyk řešení.

„Vlastně nejde o mou současnou kancelář, tati. Dostala jsem nabídku pracovat jinde a začínám co nevidět. Nemůžu si přece vzít dovolenou ihned po nástupu.“

„Máš novou práci?“ opakoval Brian a nejspíše přitom pohlížel na svou ženu. „To je skvělé.“

Anna cítila, jak se jí vrací odvaha a veselejší mysl.

„Ano, stalo se to teprve včera. Je to kancelář Donovan a Pierceová, nejprestižnější v oboru mediálního práva v zemi. Je to pro mě velký krok dopředu, budu tam mít vyhlídky na pozici partnera.“

„Dobrá práce, broučku.“

Matka nasadila kyselý výraz.

„Pořád nechápu, proč bys nemohla přijet na svatbu. V životě jsou i jiné věci než práce, víš?“

Anna dopila víno. Byla rozhodnutá.

„V mém životě ne, mami,“ odpověděla. „Už ne.“

2

Kdykoli jindy by si Sam Charles pomyslel, že se probudil v nebi. Ležel na zádech v měkké vyhřáté posteli, svěží bavlněné povlečení ho hladilo po kůži a ve spodních partiích se mu rozléval nádherný pocit střídavého tepla a napětí.

„Hmmm...“ zasténal a zpod přikrývky se mu dostalo podobné odpovědi. Ústa se mu roztáhla do širokého úsměvu. Bože, orální sex na dobré ráno; jak dlouho už něco takového nezažil? Jessica určitě...

„Do háje...“ zaklel, zbrkle se posadil a v hlavě se mu tím šokem skoro ztmělo. Zády se opřel o čelo postele – o čelo, které, jak si náhle uvědomil, nikdy předtím neviděl – a podíval se do velkých zelených očí velmi pohledné rusovlásky, která na něj upírala pobavený a zároveň svůdný pohled.

„Udělal jsem něco špatně?“ zeptala se.

„Ne. Vlastně ano,“ vykoktal ze sebe a rozhlížel se kolem sebe. Hledal cokoli, alespoň náznak něčeho známého, co by mu pomohlo určit, kde to je.

„Promiň,“ omluvila se s našpulenými rty a zmizela pod peřinou. „Budu se víc snažit.“

„Prosím, je to vážně moc příjemné, ale...“ Vykroutil se jí a hrabal se pozadu ven z postele. „Jen si skočím na záchod. Budu hned zpátky.“

Ustupoval až ke koupelně a zavřel za sebou dveře.

„Do prdele,“ zašeptal si pro sebe a sklesle, s hlavou v dlaních se posadil na okraj vany. „Krucinál, sakra, do prdele.“ Tohle se přece nemohlo stát. Je přece zasnoubený s Jessicou Carrovou, bohatou seriálovou herečkou, miláčkem Ameriky, dívkou, jakou by se chtěla stát každá žena a se kterou by každý muž chtěl spát. A ta holka v pokoji, ta s těmi plnými, nádhernými ústy, stoprocentně není Jessica.

Jak jsem se sem, zatraceně, dostal? V hlavě měl vymeteno a prožíval prvotřídní kocovinu. Vzpomínal si, jak předchozí večer začal: předáváním ocenění za Objev roku na slavnostním udílení cen časopisu *Rive* v Královské opeře. Ve vši vážnosti a slušnosti. Potom následoval večírek v klubu Shoreditch House. Byl si jistý, že i tam se choval důstojně. Ovšem pak už si toho pamautoval jen velmi málo.

Popadl kartičku, která ležela vedle umyvadla. Stálo na ní jedno z těch málo přesvědčivých prohlášení o tom, jak se hotel distribucí menšího počtu ručníků snaží přispívat k záchraně planety. Stálo na ní Thomas Hotel. Nikdy o žádném takovém neslyšel. Nejspíš nic jiného nebylo poblíž. Bože, ach Bože. Proč?

Odpověď na tuhle otázku znal vlastně velmi dobře sám. Jeho snoubenka patřila sice k nejobletovanějším ženám v Hollywoodu, po níž všichni muži toužili, jenže jako ostatně všechno ostatní ve světě filmu to bylo jen pozlátko. Svou fantastickou postavu by Jessica nikdy nezískala, nebýt těch nekonečných liposukcí, botoxových injekcí, umělého opálení a neustálého cvičení. Byla zvyklá cvičit až čtyři hodiny denně, v sezóně večírků a udílení cen i víc. Sam si ji živě představil, jak vždycky leží na své straně postele, zabalená v neforemném županu, ve strnulé pozici, jakou si žádá nějaké to směšné cvičení pilates, a odhání ho pryč, když ji touží políbit. „Pozor na moje nehty, Same“, „Zrovna jsem byla u holiče“, „V šest večer mám schůzku“: vždycky si našla důvod ho od sebe odstrčit. Ne že by to omlouvalo, že se ocitl v koupelně nějakého zavšiveného hotelu v... znovu se podíval na kartičku. Thomas Hotel, Fitzrovia. Aspoň to nemá daleko domů.

„Same?“ ozval se líný, sexy hlas z ložnice. „Už jdeš?“

Zavrtěl hlavou. *To by ještě chybělo.*

„Minutku.“

Opláchnul si obličej studenou vodou a zadíval se do zrcadla. Špinavě blond vlasy, za jejichž stříhání platil nemalé peníze, mu teď v neúhledných chomá-

čích třely z hlavy. Proslule jiskřivé modré oči měl podlité krví. No, vypadáš skvěle, zamumlal sarkasticky. Nikdo by v něm nepoznal nejvyhledávanějšího herce v Británii, natož polovičku jednoho z nejhvězdnějších párů v Hollywoodu.

Vyplázl na sebe jazyk. Byl zašedlý a posetý skvrnami, podobal se hovězímu steaku, který někdo zapomněl v lednici. Kolik toho večer vypil? Zamžoural a pokoušel se rozpomenout. Jenže v hlavě se mu stále dokola objevovaly jen dva strnulé obrazy: vzpomínka na ták s panáky čehosi třpytivého a záběr nějakého pitomečka, jak se po kolenou klouže po podlaze. Sklonil hlavu a prohlížel si oděrky na vlastní kůži. Tak to jsem nejspíš musel být já.

Zhluboka se nadechl, kolem pasu si obtočil ručník a v duchu si připravoval, co řekne. *Strašný omyl, není to tvoje chyba, musím jít, důležitá schůzka*, prostě něco v tom smyslu. Ovšem potom otevřel dveře a tam na něj čekala ona, ladně spočívající na posteli. S dlouhýma nohama, pevným a dokonale zaobleným tělem. Žádná z těch příšerných losangeleských parodií na ženskost se šlachovitými končetinami a uměle přifouknutým poprsím. Tohle před ním bylo skutečné ženské tělo z masa a kostí. Cítil, jak se mu do žil vrací život. *Uklidni se, chlapče*. Zadíval se stranou a prudce vydechl vzduch z nafouknutých tváří.

„Poslyš, eh...“

„Katie,“ doplnila jej s úsměvem.

„Ano, Katie. Poďívej, moc se omlouvám, ale vážně už musím jít. Zaspali jsme a já už... prostě něco mám.“

Přikývla a znovu se usmála.

„Ale v noci to bylo krásný, že?“

Vsadím se, že jo, pomyslel si a toužebně se na ni zadíval. Měl výčitky, že ji takhle zraňuje, ale každou chvíli mohla dovnitř vejít pokojská. Dobře věděl, jak často dávají lidi z personálu v těchhle hodinových hotýlcích tipy novinám a vykládají jim, co všechno viděli.

Bylo mu jasné, že právě teď na něj možná přímo před pokojem čekají paparazziové; možná to Katie celé naaranžovala.

„Bylo to hezké,“ odpověděl upřímně a posadil se na okraj postele. „Ale nemělo se to stát. Mám přítelkyni, vlastně snoubenku.“ Zarazil se. „Jak daleko jsme v noci zašli?“

„Celkem vzato dost daleko.“ Usmívala se. „Ačkoli musím říct, že když ses pokoušel bruslit po kolenou, hodně lidí si myslelo, že se k sobě snažíš připoutat pozornost.“

„A to se stalo v Shoreditch House?“ Přemýšlel, kolik lidí ho asi takhle vidělo.

„V Shoreditch House?“

„Copak jsme se tam nepotkali?“

Zatvářila se zmateně. „Potkali jsme se na Edově večíрку. V Soho.“

Ed? Kdo je Ed?

„Neboj se, Same. Nechci po tobě, aby sis mě vzal,“ uklidňovala ho a zlehka ho líbala v prohlubni u klíční kosti.

Pevně zavřel oči a bojoval s démonem, který mu do ucha našeptával: no co, stejně už jsi nevěrný byl – tedy, nejspíš ano –, tak proč si to nezopakovat? Spousta jeho kamarádů, hlavně těch z Hollywoodu, si nezávazně užívala. A nejen s jinými ženami – manželkami režisérů, fanynkami, maskérkami – ale taky s muži. V pánských lázních v západním Hollywoodu, na nejrůznějších pracovních večírcích. Často je poslouchal, jak se chvástají svými úspěchy a smějí se tomu, ale sám pro sebe si myslel, že jsou to chudáčci. On takový nebyl. *Ale teď už k nim patříš, co?*

Katie mu přejela prstem po rameni.

„Nemůžeš zůstat ještě půl hodinky?“

Lákalo ho to. Nejen proto, že se mu vzpřímenými bradavkami otírala o paži. Pravda byla, že se cítil osamělý. Tři sta dní v roce trávil v posteli sám. Vždycky když se s Jessicou kvůli natáčení nebo promo turné k filmu ocitli každý na jiném konci světa a pořád dokola odpovídali na ty stejně hloupé a pošetilé otázky o svém vztahu. Ano, jsme spolu už čtyři roky; ne, datum jsme ještě nestanovili. Jistě, pořád jsme do sebe bláznivě zamilovaní.

„Promiň. Moc rád bych zůstal,“ odpověděl po pravdě. V jiném čase, v jiném životě by se zachumlal zpátky do peřin, objednal by si něco dobrého u pokojové služby, pak by ji možná vzal na večeři nebo na koktejl. Normálně by si povídali o muzice nebo umění nebo by si řekli pár vtípů. Působila dojmem veselé, zábavné dívky. Přesně takové vyhledával ještě předtím, než se všechno začalo točit kolem práce, včetně jeho milostného života.

„Chápu, to je v pořádku,“ povzdechla si a natáhla se pro šaty, které zůstaly jen tak pohozené na židli. „Poslyš, co kdybych účet zaplatila já? Dovedu si představit, že pro tebe by to mohlo být trochu... ošemetné.“

Sama okamžitě zaplavila vina provinilosti za to, že ho vůbec kdy napadlo považovat Katie za nějakou intrikánku. A vzápětí ji nahradil pocit úlevy a záblesk naděje, že by se z té šlamastyky mohl dostat s čistým štítem. Vytáhl peněženku a podal jí pár zmačkaných bankovek.

„Díky, Katie. Tohle by mělo stačit na zaplacení účtu a na taxíka, aby ses dostala domů. Cítím se hrozně, že se k tobě tak chovám.“

Usmála se a pod šaty si natáhla spodní kalhotky. „Bez obav.“ Její oči se setkaly s jeho. „Víš ty co? Máš fakt kliku.“

„No jo, to já vím.“ Nemohl si odpustit šelmovský úsměv.

„Ne, ne, myslím to, že musíš řešit, jak se nepozorovaně dostat z hotelu. Určitě je příjemný být takhle úspěšný a slavný.“

„To bych neřekl, oponoval Sam a taky se oblékl. „Někdy to je fakt strašná otrava. Neustále tě sledují paparazziové, prolezou ti třeba i koš s odpadkama. Takhle to totiž funguje, když jsme s Jess spolu. Jinak se zdá, že o mě samotného mají o něco menší zájem.“

„Mně to připadá jako férový obchod,“ řekla Katie. „Prachy, sláva, zajímavá práce.“

„Asi jo,“ přitakal, ale věděl, že to nezni přesvědčivě.

„Jak jsi to dokázal?“

Pokrčil rameny. „Ve správném čase na správném místě? Jak říkáš, měl jsem jednoduše kliku.“

„Myslíš, že bys mi mohl půjčit svůj talisman pro štěstí? Mně se totiž prozatím vyhýbá.“

Zamračil se na ni. Měl takový neurčitý pocit, že by měl její slova chápat, jako by o tom už někdy předtím mluvili.

Ona si jeho prázdného výrazu povšimla a obrátila oči v sloup.

„Ty si ze včerejšího večera fakt nic nepamatuješ, co?“

Protáhl obličej.

„Pamatuju si na tequilu.“

„Aha. No, ještě než ses proměnil v pana Disko, docela dlouho jsme si povíдали. Třeba o tom, jak se snažím stát herečkou.“

Další záblesk vzpomínky. Jak spolu na hotelové chodbě vyřvávají písničku od Whitney Houston „I Will Always Love You“.

„Nebylas v *X Factoru*?“

„Ne!“ vykřikla a škádlivě ho plácla přes ruku. „Tři roky jsem chodila na uměleckou školu Guildhall.“

„Ach tak. Promiň.“

Chápavě se na ni zadíval. Konečně porozuměl tomu, o čem mluví. Nebylo to tak dávno, co se sám nacházel ve stejné situaci. Zoufale hledal někoho, kdo by mu pomohl, všimnul si ho, podal mu pomocnou ruku.

Svedla ho Katie? Ne. Byl si téměř na sto procent jistý, že po všech těch tequilách se do hotelu nechal přivést zcela dobrovolně. Sotva jí to mohl mít za zlé. Člověk může být sebetalentovanější, ale každý potřebuje i trochu prachobyčejného štěstí. Pro Sama bylo přelomové setkání se sirem Andrewem Kerrem, hercem Královské shakespearovské společnosti. Poznali se v kavárně kousek za St. Martin's Lane. Věděl, že je Andrew gay a že se o něj skoro jistě zajímá hlavně ze sexuálních důvodů – takže by se bývalo slušelo jeho pozvání na večeri elegantně odmítnout. Ale Sam to neudělal. Ani neodmítl s ním pokračovat na jeden večírek a pak i do klubu. Když se po několika týdnech a společně strávených večerech sir Andrew nakonec vyslovil, Sam ho slušně

odmítl a jeho odmítnutí bylo přijato s veškerou důstojností. Ovšem v té době už Andrew stihl svého nového chráněnce s fantastickým zevnějškem představit velmi vlivnému okruhu agentů, producentů a režisérů. A Sam ty kontakty bez skrupulí využil, aby se dostal nahoru. Když pak o pár let později narazil na sira Andrewa při předávání cen Britské akademie filmového a televizního umění, zachoval se ten starý muž s neskonalou grácií. „Herec musí udělat, co je pro něho nejlepší,“ řekl mu a pozval ho na brandy. „Vše ve jménu našeho umění, chlapče.“

Díval se, jak si Katie sčesává rudé vlasy. Byla opravdu krásná a měla fantastické tělo. Kdyby na světě existovala spravedlnost, byla by z ní hvězda. Jenže Sam věděl, že jí nemůže pomoci tak, jako sir Andrew pomohl jemu. Už tak napjatému vztahu s Jessicou by neprospělo, kdyby mu posílala esemesky nebo volala tak nádherná žena. I tak se cítil trapně.

„Co kdybys mi na sebe dala číslo?“ navrhnul nakonec. „Možná by můj manažer něco vymyslel.“

„Jistě, díky, žes mu zavola. Moc si toho vážím.“

„Já už jsem mu volal?“ Sam se nervózně zasmál.

Katie mu podala vizitku.

„Tady je moje číslo. Kdybys náhodou někdy slyšel o režisérovi, který shání pěknou rusovlásku s klasickým hereckým vzděláním.“

Bez velkého přemýšlení jí její gesto oplatil.

Začal mu vyzvánět telefon – byl čas odejít.

„Poslouchej, už bych měl jít,“ řekl. Sklonila se k němu, aby ho políbila, ale on vyskočil a rychle zamířil ke dveřím. „Určitě se ozvu,“ dodal a zamával její vizitkou. „Bylo to fajn.“

Vyklouzl z pokoje, cestou se otřel o cedulku „Nerušit!“ zavěšenou na klice a rychle pospíchal chodbou. Telefon mu nepřestával vyzvánět, ale na displeji stálo „Skryté číslo“. Jessica? Možná, ale bylo to nepravděpodobné. Natáčela v Bostonu a na východním pobřeží musela být hluboká noc. Na druhou stranu by to nebylo poprvé, co ho takhle kontroluje.

„Čert to vem,“ zaklel a stisknul tlačítko „Přijmout“.

„Doufám, že ses choval slušně!“

Samovi srdce poskočilo skoro až do krku, než si uvědomil, že ten hlas na druhé straně patří muži.

„Eli?“ řekl s náhlou úlevou. Jeho manažer, Eli Cohen. Seriózní, staromódní, otrlý. Přesto Sam pochyboval, že se právě teď chce ocitnout na telefonickém koberečku.

„Jasně že to jsem já, ty ňoumo,“ zaúpěl Eli. „Kdo jinej by to asi podle tebe měl být?“

„Kde jsi?“

„V New Yorku.“

„A proč mi voláš v tuhle hodinu? Vždyť tam musí být sotva pět ráno.“

„Jsem ranní ptáče. Hlavně když mi můj nejoblíbenější klient volá uprostřed noci, tvrdí mi, že pro mě našel novou Ritu Hayworthovou a hihňá se u toho jak zamilovanej puberták. Děje se tam něco, o čem bych měl vědět?“

Rovnou k věci, jako náhradní otec. Sam povytáhl obočí.

„Co máš na mysli?“ zeptal se a dělal, co mohl, aby to znělo nevinně. Vyčítal si, že Elimu lže, ale nechtěl z toho dělat větší záležitost, než ve skutečnosti musela být.

„Co mám na mysli? Když mi ve tři ráno londýnského času zavoláš a opěvuješ mi nějakou krasotinku, musím si dělat starosti, co se zase dočtu v novinách.“

„Nepřeháněj to,“ uklidňoval ho Sam, když seběhl ze schodů. „Předával jsem cenu za Objev roku, vzpomínáš si? Jedna holka tam byla hezčí než ty ostatní.“

Eli zabručel. Nezdálo se, že by ho to přesvědčilo.

„Takže mi určitě nemáš co říct?“

„Ne! Pokouším se pomáhat mladým hercům!“

Hlas se mu odrážel od betonových zdí.

„Tak fajn. Hlavně si nech ptáka pěkně zavřenýho v kalhotách, mladej. Nestojí to za to.“

Sam cítil, jak mu rudnou tváře.

„Přestaň si dělat starosti. Hele, musím už končit. Promluvíme si později, dobře?“

Otevřel dveře vedoucí do vstupní haly a vyšel ven postranním vchodem. Když ho zalilo denní světlo, zalapal po dechu a z kapsy vyhrabal sluneční brýle. Donutil se k pomalému, nenucenému kroku. Jako obyčejný hotelový host na procházce. Přitom se pátravě díval na druhou stranu chodníku a vyhlížel bulvární fotografy. Nic: no, aspoň že tak. A dokonce se k němu blížil černý taxík. Mávnuł na něj.

„Chelsea Harbour, prosím.“

Když se ho Katie ptala na slávu, mluvil pravdu. Chvíli si to taky užíval, bylo to úchvatné, skvělé, nejlepší práce na světě, ale pak už ho to začalo obtěžovat. Ovšem teď se choulil na zadním sedadle taxíku a byl rád, že mu jeho sláva a peníze zajistily to malé útočiště u řeky. Za pár minut už bude v bezpečí a bude moct ten hrozný incident hodit za hlavu.

„Poslyšte,“ ozval se taxikář, když si razili cestu londýnskými ulicemi. „Neste vy ten herec, no, jak se jmenuje?“

„Rád bych byl,“ odpověděl Sam a postrčil si sluneční brýle až ke kořenu nosu. „Pořád mi to říkají.“ Ve zpětném zrcátku pozoroval, jak se taxikář zamyslel.

„Sam Charles. Tak se jmenuje,“ řekl nakonec. „Tomu to vyšlo fakt skvěle, co? Ta jeho přítelkyně Jessica nevímcó. To je teda kost. Nevadilo by mi, kdyby mě s ní někde zavřeli. Co?“ pokračoval a otočil se v očekávání pasažérova souhlasu.

„No jo,“ přítakal Sam a zadíval se z okénka na svět tam venku. „Vsadím se, že by to bylo fakt něco.“

3

Za celý svůj život necítil Matt Donovan při přebírání dárku k narozeninám tolik úzkosti, zvědavosti, našťvanosti a vzrušení zároveň. Zastavil se před elegantním sídlem nejslavnější právní firmy se specializací na mediální právo v Londýně, a dříve než vešel dovnitř, zhluboka vydechl.

To zvládneš, říkal si, když krácel k pracovnímu stolu ze skla a nerez oceli, za nímž seděla recepční advokátů z Donovan a Pierceová. Musíš to zvládnout, připomínal si a zároveň si vzpomněl na útrapy posledních šesti měsíců, během nichž jeho firma zkrachovala, životní úspory se rozkutálely a jeho profesní reputace advokáta se nebezpečně přiblížila konečné záhubě.

„Přišel jsem za Helen Pierceovou,“ oznámil blondýnce s vzezřením modelky. Vypadala stejně elegantně a šik jako všechno ostatní kolem – okna přes celou plochu stěny i ostře vymodelovaný nábytek působily dojmem ultramoderní firmy, která jde v každém ohledu s dobou.

„Mohu si zapsat vaše jméno?“ zeptala se, aniž by hnula brvou. Okamžitě zalitoval, že před starým osvědčeným oblekem, jenž měl za sebou už několik let poctivé služby, nedal přednost koupí něčeho nového. Na druhou stranu se věci měly tak, že dokud mu otec před pár týdny neučinil tu pozoruhodnou nabídku, neměl Matt ani na zaplacení hypotéky, natož aby kvůli pouhému dobrému dojmu investoval do šatníku od Paula Smithe.

„Donovan. Matthew Donovan,“ představil se. Blondýnka se prudce zvedla a narovнала si úzkou pouzdrovou sukni.

„Velice se omlouvám, pane Donovane. Ihned vás zavedu do zasedací místnosti. Všichni se na vás moc těší,“ pokračovala překotně, když ho vedla chodbou.

Matthew protáhl obličej. Jasně si jako podmínku svého nástupu stanovil, že se k němu budou chovat jako ke každému jinému zaměstnanci. I tak to nejspíš měl předvídat: jeho otec prostě neuměl dělat věci nenápadně.

Uklidni se, opakoval si. Je to jenom práce.

Jenže když se široké dveře otevřely, ocitl se tváří v tvář plné místnosti lidí, kteří se všichni zvedli, aby ho přivítali potleskem. Zalupal po dechu.

„Matthewe!“ zaburácel Larry Donovan a poplálal Matta po zádech.

„Konečně tě tu máme.“

Matt v otcově podivném objetí strnul. Do doby před šesti týdny byl pro něj Larry Donovan jen vzdálená figura. S jeho matkou Katherine se rozvedl, když Mattovi bylo sotva osm let. Když se pak čas od času zjevil a vplul mu do života bylo to vždycky nějakým velkolepým gestem nebo teatrální okázalostí: třeba když se na oslavě Mattových dvanáctých narozenin objevil s tlupou žonglujících klaunů nebo když Matt udělal řidičák a Larry mu nechal až před dveře doručit fungl nové Porsche Carrera spolu se vzkazem „V palubní přihrádce čeká flaška bublinek“. A teď tohle, největší a nejpřekvapivější gesto ze všech.

Otec ho dál objímal kolem ramen a obrátil se k přítomným spolupracovníkům.

„Chci vám všem představit Matthewa. Je to jeden z nejlepších mladých právníků v zemi a jednoznačně můžu říct, že jablko nepadlo daleko od stromu. Myslím, že když teď odcházím do důchodu, bude za mě důstojnou náhradou. Matthew je specialista na rodinné právo, což znamená, že Donovan a Pierceová může od nynějška našim klientům poskytovat komplexní služby. Rozvodové záležitosti, předmanželské smlouvy, posvatební smlouvy a cokoli dalšího si Matt vymyslí.“ Rozesmál se smíchem, který připomínal zvuk startujícího motoru.

„Každopádně vím, že ho tu s radostí uvítáte jako mého nástupce na pozici vedoucího partnera.“

Matthew se při potlesku ostatních partnerů a společníků jen křečovitě usmíval.

„Díky vám všem. Jsem moc rád, že tu s vámi můžu být. Hlavně když jsem byl tak typicky skromně představen.“ Ozval se zdvořilý smích. „Nicméně se těším, že se dám rovnou do práce. Udělám, co bude v mých silách, abych dostal slovům, která tu o mně zazněla.“

Larry přikývl. „Přesně tak. Myslím, že bychom do toho měli říznout hned a ukázat Matthewovi, s čím se chystá pustit do boje. Co tam máme na tento týden?“

Po svém odstoupení z funkce vedoucího partnera byl teď Larry oficiálně už jen konzultantem, ale celý tým i přesto plnil jeho instrukce stejně poslušně, jako by je vydával sám římský císař. Zatímco si šéfové jednotlivých oddělení pročítali záznamy a úkoly – slavný hráč kulečnicku, který se chytil do pasti jedněch novin; herečka žalující jistý časopis za to, že otiskl fotku její dcery; plus jeden velký případ, krivé obvinění a urážka na cti týkající se realitního magnáta Jonathona Balona –, dopřál si Matthew trochu času prohlédnout si každého z nich.

Naproti Larrymu seděla blondýna okolo pětáctýřicítky, na sobě měla bílou

halenku a lahvové zelený kostým, který jí ladil k pronikavým očím. Vyzářovala z ní autorita a schopnosti a možná taky až trochu strach nahánějící síla. Helen Pierceová patřila v právnickém světě k legendám. Šuškal se, že má lepší kontakty než členové vlády, a v soudní síni ji předcházela pověst zákeřné bojovnice. Matthew se s ní setkal už dřív. Nebylo totiž myslitelné, aby někdo s pověstí Helen Pierceové dovolil předat část své vlastní firmy jen tak někomu, ať už ten někdo byl rodinný příslušník nebo ne. Proto byl Matt pozván na „neformální oběd“ který se velmi rychle změnil ve výslech. Helen si ho důkladně prověřila na všech frontách, znalostmi finančnictví počínaje a téměř neznámými a zapomenutými právními úpravami konče. Matthew měl za to, že si vede celkem dobře, obzvlášť když to probíhalo pod tak intenzivním tlakem. Ovšem pak mu Helen oznámila, že si najala soukromého detektiva, aby prověřil jeho soukromý život: jeho podnikání, rozvod, bývalou ženu, jeho syna. „Cokoli, co jste kdy udělal, viděl nebo si jen myslel, Matthewe, může být použito proti vám,“ řekla mu. „Musím vědět, jak čisté je to vaše špinavé prádlo. Nemám ráda překvapení.“

Pravda byla, že Matthew tu práci – nebo spíš ten „dárek k narozeninám“, jak to Larry nazval, když mu před dvěma měsíci zničehonic zavolal – nechťel vzít. Vztah s otcem byl pro něj i bez přispění Helen Pierceové hodně složitý. Jenže ve skutečnosti neměl na vybranou. Otec mu nabídl velký podíl ve firmě Donovan a Pierceová právě ve chvíli, kdy Matt pracoval jako jeden ze tří advokátů a zároveň společníků v malé rodinné právní poradně v Hammer-smithu a kdy se kvůli nešťastné kombinaci nezaplacených účtů, zvyšujícího se nájemného a odcházející šéfký sekretariátu ocitli skoro na mizině.

Porada pak rychle skončila a Matthew zůstal sám s Larrym a Helen.

„Jsem tak rád, že jsi tu s námi, Matty,“ řekl Larry a znovu poplácal syna po zádech. „Co kdybychom tu událost oslavili brzkým obědem?“

Matt se podíval na hodinky. Bylo sotva půl jedenácté. „Co třeba zítra? Nej-spíš bych se tu měl raději rozkoukat. Docela se těším, až se pustím do práce.“

„Ne se jako odpověď nepřijímá,“ namítl Larry. „Zítra tady nebudu; jsem napůl důchodce, vzpomínáš? No tak, Helen, musíme ten nový přírůstek pokřtít, co?“

Helen Pierceová se netvářila nijak nadšeně a dál si sbírala ze stolu dokumenty. „Jsem zavalená prací, Larry. Musím se věnovat Balonovu případu.“

„K čertu s Balonem,“ zabručel Larry. „Dnešní den je plný naděje! Můj syn se konečně vrátil tam, kam po právu patří. Musíme to oslavit.“

Vyklonil se ze dveří.

„Deniso!“ rozeznělo se chodbou. „Sežeňte nám, prosím, stůl v restauraci Scott's. Čím dřív, tím líp. Matthew, Helen a já. A řekněte Mariovi, že tentokrát chci pěkná místa.“

„Co kdybychom s sebou vzali Annu Kennedyovou?“ navrhla Helen. „Taky je tu dnes poprvé.“

„Annu?“ opakoval Larry a mračil se u toho. „Myslíš tu hezkou brunetu? Dobře. Může jít s námi, pokud nebude celou dobu vykládat o práci.“

Matthewovi se ulevilo, že je v restauraci klid. Na oběd bylo ještě brzy a elegantně zařízená místnost se teprve začínala pomalu plnit hosty. Matthew věděl, jak dokáže být jeho otec hlučný a trapný, hlavně když se ponoří do oblíbené sklenky. Když si sedali, zabloudil pohledem k Anně Kennedyové, která se tvářila stejně rozpačitě a strnule. Ale možná to byla jen jedna z těch tvrdých povah, které se zasmát ani nedovedly. V taxíku cestou do restaurace vyřizovala telefonáty a štekala pokyny na sekretářku. Do firmy nastoupila teprve ráno, takže přece nemohla být hned zavalena prací? Všimla si, že na ni zírá, tak se rychle zadíval jinam. Bezpochyby to byla velmi přitažlivá žena, kterou nejspíš muži neustále obletují. Hlavně nechtěl, aby si o něm myslela, že je nějaký slizoun. Vždyť byl teď její šéf.

„Kde jste pracovala doteď?“ zeptal se jí, když se usadili.

„U Davidsona. Měla jsem na starosti získávání předběžných opatření. V oblasti porušování práva na soukromí, pomluv a urážek na cti.“

Matthew přikývl. Působivé.

„A co vás přivedlo sem?“ ptal se dál.

„No, kancelář DP je proslulá tím, že hájí zájmy...“

Dotkl se jejího předloktí. „Nemějte strach, není to výslech ani pohovor.“

Věnovala mu hravý úsměv.

„No dobře, bylo to kvůli penězům,“ zašeptala.

Matthew se zasmál. Možná nebude tak tvrdá, jak se zdá.

„Na skotskou není nikdy příliš brzy, co říkáte?“ zahalekal Larry.

Helen na něj ledově pohlédla. Matthewovi to připomnělo pohled jeho matky.

„Takže si dám jenom já?“ pokračoval Larry bez mrknutí oka a mávnutím odehnal číšníka.

„Tak, co vy dva soudíte o naší malé právní firmičce?“ zeptala se Helen.

„No, překvapilo mě, že tu nikdo nevrčí ani neohlodává kosti,“ odpověděl Matthew.

„Cože?“ podivil se Larry, který do rozhovoru vstoupil pozdě.

„Myslím, že Matthew naráží na pověst kanceláře Donovan a Pierceová,“ vysvětlila mu Helen s úsměvem. „Údajně jsme takoví dobrmani ve světě práva.“

Matthew souhlasně pokýval hlavou.

„Musím uznat, že svým způsobem je to pravda,“ pokračovala Helen.

„Ovšem já sama nás raději vnímám jako ochránce než jako agresory. Naše

klientská základna je velmi dobře situovaná a bohatá a my děláme, co dokážeme, abychom je uchránili před zneužíváním médií.“

Nemohl se ubránit úsměvu. „Ale kdo tady koho zneužívá? Celebrity přece moc rády využívají služeb médií, když se jim to hodí. A noviny se zase díky těm článkům skvěle prodávají. A firmy jako Donovan a Pierceová vydělávají tučný balík, aby mezi těmi dvěma stranami udržely mír.“

Helen na to nereagovala. Namísto toho se obrátila na Annu.

„Co si o tom myslíte?“

Chytrý tah, pomyslel si Matthew. Přehodit otázku na někoho jiného.

„No, herečka nebo zpěvák si nejspíš občas takhle vypomůžou, aby se o nich mluvilo,“ řekla Anna. „Ale je to prostě součást jejich práce a neznamená to, že ztrácejí nárok na soukromý život. Ten má každý.“

Matt se na ni zadíval. Její železná sebejistota ho znepokojovala.

„Ale no tak! Když se nějaká hvězdička z reality show rozhodne prodat fotky ze svatby nebo z rozvodu bulváru, nemůže se pak přece divit, že ji někdo vyfotí, jak vychází ze setkání Anonymních alkoholiků.“

„Zákony by s vámi nesouhlasily, Matthewe,“ opáčila Anna.

Byl v práci první den. V pozici řídicího partnera. Nemohl dopustit, aby ho kolegyně v diskusi převálcovala. Navíc s ní prostě nesouhlasil.

„Zákony jsou v tomto ohledu nefunkční, Anno,“ začal. „Jsou sepsány ve prospěch lidí, kteří si mohou dovolit drahá předběžná opatření, procesy na ochranu osobnosti a výhrůžné dopisy od agresivních právních kanceláří. To není spravedlnost, ale tyranie.“

„A my díky tomu můžeme chodit do luxusních restaurací,“ zachichotal se Larry a šťastně se pustil do předkrmu.

Matt cítil, jak se mu napínají svaly na šíji. Věděl, že by se tím neměl nechat vyvést z míry, ale on měl za sebou dvacet těžkých let na druhém konci právníckého světa. Potýkal se s důsledky rozvrácení rodin, kde mnohdy byla o peníze nouze. A naučil se, že lidé, kteří si nemohli dovolit zaplatit právní bitvy, se málokdy domohli spravedlnosti. Viděl a zažil rozpady rodin i poctivě pracující nebo děti zdrcené a opuštěné neústupným systémem. Ve světle takových zkušeností bylo těžké soucítit se seriálovou hvězdičkou, která nemá ráda fotografie.

„Necítíte někdy vinu?“ zeptal se nakonec.

„Vinu?“ opakoval pobaveně otec. „My jen poskytujeme službu, Matty. A umíme to.“

„Četl jsem, že časopis *Poke* bude muset skončit jenom proto, že ten příšerný poslanec, kterého jste zastupovali, na nich vysoudil šestimístnou cifru jako odškodné.“

„Stačilo by, kdyby ti hlupáci netvrдили, že nadšeně vyhledává anonymní homosexuální styky!“ zasmál se Larry.

„Myslel jsem, že mají jeho fotky, jak se prochází v parku Hampstead Heath, který je tím pověstný.“

„To přece není zakázané, synku,“ podotkl Larry a mrknul na něj. „Venčil psa.“

Matthew se kousl do rtu. Nechtěl se dnes nechat otcem rozčítit. Namísto toho se tedy obrátil na Helen.

„Není pravda, že jste *Poke* nachytali na tom, že nedokázal svá tvrzení doložit? Jsou přece jen menší časopis a neměli dostatek zdrojů, aby se vám mohli postavit.“

Larry dopil sklenku rulandského bílého.

„Klient se na nás obrátil s přáním ten časopis zažalovat a my jsme je zažalovali. Hotovo. Mimochodem, promiň, jestli dobře vydělávám a tys mohl díky tomu bydlet v hezkých domech, chodit do dobrých škol a tvá matka se mohla utápět v ginu.“

„O ní tady nemluv,“ procedil Matt tiše. Larry vždycky věděl, kam zamířit, aby syna dohnal k reakci. Matthew matku bránil vlastním tělem a nikdy otci neodpustil, jak se k ní zachoval a jak je opustil. Od její smrti rok předtím vnímal tyhle pocity ještě intenzivněji.

„Proč bych o ní neměl mluvit?“ ptal se Larry a zdálo se, že se sám dostává do varu. „Rád svou matku vykresluješ jako světici, ale o našem vztahu nevíš zdaleka všechno.“

„Spíš polovztahu,“ podotkl Matt. „Nikdy jsi nebyl doma. Pořád někde s klienty, každá výmluva byla dobrá, abys ses mohl držet stranou.“

„Možná by sis měl taky položit otázku, proč jsem se chtěl držet stranou.“

„Tak tedy, pánové, buďte k sobě slušní,“ vložila se do hovoru Helen. „Jestli nedokážete odsunout své rodinné problémy, pak není naděje, že bychom spolu mohli pracovat. Myslím to vážně.“

„Ty se do toho...“ začal Larry, ale ať už se chystal říct cokoli, slova mu zamrzla v krku a tváře mu zrudly. Snažil se rozepnout si límeček u košile.

„Jsi v pořádku?“ Matt se zamračil a odložil rozpitou sklenku. Všiml si, že se otci nad obočím objevily krůpěje potu.

„Nic mi není, nemusíš se hned plašit,“ odsekl mu Larry a třel se na prsou. „Jen malá nevolnost. Měl bych být rozumnější.“

Jenže Matthew viděl, že se děje něco vážného. Pohlédl na Helen a Annu. Ustarané výrazy jejich tváří mu napověděly, že se nemylí.

„Tati? Co se děje? Tak mluv!“ naléhal.

Larry byl teď popelavě šedý a držel se za břicho. A pak sebou zničehonic škubnul, zvedl se mu žaludek a zvratky z něj vyletěly rovnou na naškrobený

bílý ubrus. Když se v židli zhroutil a upustil na zem sklenici, kdosi u vedlejšího stolu pronikavě vykřikl.

„Zavolejte někdo záchranku,“ nakázal Matthew, popadl otce v podpaží a sklonil mu opatrně tělo k zemi. Larry byl teď bez sebe, oči se mu bezvládně protočily dolů.

„Myslím, že to je infarkt,“ usoudila Anna.

„Do prdele,“ zařval Matthew. Rychle otci povolil kravatu a zoufale se pokoušel rozpomenout, co je ve skautu učili o první pomoci. Sklonil se: neslyšel ani tlukot srdce, ani dýchání. Musí něco udělat, a musí to udělat rychle.

Doufám, že si to dobře pamatuju, zpanikařil na chvíli, když spojil dlaně dohromady a zvedl ruce nad hlavu.

„Co to děláte?“ vydechla šokovaně Anna.

„Ustupte,“ odsekl Matthew. Celou svou silou udeřil otci do hrudníku a pěstí mu narazil do prsní kosti.

„Vždyť on ho zabije!“ ozval se ženský jekot.

Jenže ono se to povedlo. Larry sebou na podlaze trhnul, přiškrčeně se nadechl, zaškubal víčky a otevřel oči.

„Můžu nějak pomoci?“ zeptala se Anna, která stála vedle Matthewa.

Larry vzal Matta za ruku a slabounce ji stisknul.

„To bude dobrý,“ zašeptal.

„Záchranka tu bude za dvě minuty,“ oznámila jim klidným a dokonale ovládnutým hlasem Helen. Zavelela pár pokynů k číšníkům, kteří ihned odstranili z cesty překážející stůl.

Zatímco Helen organizovala dění v restauraci, Matthew poklekl k otci a vzal ho za ruku. Byla teď nebezpečně studená.

Bože, prosím, modlil se tiše se zavřenýma očima, vím, že je to všivák, ale stejně bych ocenil, kdyby sis ho k sobě ještě nebral.

„Ty se modlíš?“ zeptal se Larry zesláblým, ale pobaveným hlasem. „Doufám, že své prosby směřuješ do podzemí. Obávám se, že ten nahoře už nade mnou zlomil hůl.“

„Ale já ne,“ odpověděl Matthew. „Ještě ne docela.“

Sanitka přijela za pár minut, ale zdálo se, jako by uplynula věčnost. Konečně zvuk sirén zesílil, dveře restaurace se rozletěly a dovnitř přispěchali dva záchranáři. Matthew poodstoupil a pokoušel se rozpomenout, kde je nejbližší nemocnice. University College London na Euston Road. Když bude dobrý provoz, pojedou tam deset minut, nebo taky mnohem déle, jestli pojedou obvyklými zácpami. Snažil se zabavit mozek čímkoli jiným než přemítáním o té hrozně, děsivé scéně, kterou viděl před sebou: otec ležící na zádech a bojující o život. Bývaly doby, kdy si Matthew přál, aby byl otec mrtvý, ale

když teď měl tu možnost naprosto reálně před sebou, uvědomil si, že je ochoten udělat cokoli, aby tomu zabránil.

Zaplavila ho vlna samoty. Ztratil matku a teď nejspíš ztratí i otce.

„Tak fajn, starý brachu,“ ozval se jeden ze záchranářů, když Larryho nakládali na nosítka. „Dostaneme vás odsud raz dva.“

Jak můžou zůstat tak klidní? nechápal Matthew, když spěchal za nimi. Cítil se jako bezmocný hlupák. Všiml si, že Helen s Annou stojí venku před restaurací a tváří se zasmušile. Evidentně se připravovaly na nejhorší.

Larry mu znovu stiskl ruku.

„Neboj se,“ zašeptal mu.

„Já se nebojím,“ odpověděl Matthew a pokusil se o úsměv. „Ty máš tuhý kořínek.“

„Zas tak tuhý ne,“ bránil se Larry.

Posádka naložila nosítka do sanitky a Matthew se chystal nastoupit dovnitř. Ale lékař ho zarazil.

„Pouze rodinní příslušníci, promiňte.“

„Jsem jeho syn,“ odpověděl Matthew a zadíval se na toho křehkého starého muže. „Jsem jeho syn.“ Uvědomil si, že to vyslovil poprvé po mnoha a mnoha letech a že to tak říct chtěl.

4

Helen Pierceová si mezi prsty pohrávala se zlatým perem a dívala se Hz okna kanceláře v pátém patře na panoráma čtvrti Soho. Doufala, že dnešní den bude lepší než ten předešlý. Kvůli pondělní ranní celofiremní poradě a Larryho infarktu vykážala za včerejšek jen čtyři hodiny práce – nejnížší počet hodin za poslední dva roky. Dokonce i když ležela doma s prasečí chřipkou, vzmožla se aspoň na sepisování e-mailů a přípravu dopisů.

Helenina pracovní morálka byla jedním z důvodů, proč se řadila k nejúspěšnějším advokátům v Londýně. Bylo sice teprve půl desáté dopoledne, ale ona už od rána odvedla dvě hodiny práce na případu Jonathona Balona, miliardáře a realitního magnáta, jehož zastupovala v ostře sledovaném případě žaloby na ochranu osobnosti. Pracovali na něm už dvanáct měsíců a účet za jejich služby už přesáhl milion liber. Když by se k tomu přidaly další Heleniny kauzy, směsice žalob na ochranu dobré pověsti, na ochranu soukromí nebo pro urážku na cti sepisovaných a řešených v zastoupení fotbalistů, oli-

garchů, filmových hvězd nebo průmyslových magnátů, mohla si za poslední finanční období připsat zásluhy za čtyři miliony liber, které za právní služby vyfakturovali.

Když ji v deníku *Evening Standard* zařadili na seznam nejvlivnějších lidí v Londýně, nazvali ji tam „vlkem v rouše elegantním“. Ten popis se jí líbil. Věděla, že některým mužům se její styl líbí a připadá jim sexy: blond vlasy vyčesané do strohého drdolu, tvrdé, zelené oči a římský profil jí propůjčovaly vzhled nádherné hollywoodské herečky. Na míru šitými kostýmy a charakteristickými jehlovými podpatky jen podtrhovala svou dokonalou postavu. Helen Pierceovou ovšem nejvíc vzrušovalo vědomí, že ji provází pověst nejobávanější právničky specializované na mediální právo v Londýně. A vzhledem k tomu, že Londýn byl světovým centrem procesů na ochranu osobnosti, byla ve svém oboru téměř jistě nejlepší na celém světě. A to teprve bylo sexy.

Z myšlenek ji vytrhlo hlasité vyzvánění telefonu.

„Slečno Pierceová?“

„Ano?“

„Mám na lince tajemníka z kanceláře soudce Laznera. Mohu ho přepojit?“

„Jistě,“ odpověděla a svařila čelo. Co může chtít?

Pan Justice Lazner, soudce odvolacího soudu pracující v jednom ze senátů v rámci Queen's Bench, měl dohlížet na případ Jonathona Balona, jehož projednávání před soudem bylo naplánováno na září. Balon byl v prestižním americkém časopise *Stateside* podroben tvrdé kritice. Časopis otiskl osmistránkový profil známého miliardáře, v němž tvrdil, že Balon v podnikání začínal s penězi vypůjčenými od jisté gangsterské rodiny ze severního Londýna, která díky tomu vyprala své příjmy z prodeje drog. Balona to pochopitelně rozlítlo, především proto, že to podporovalo poměrně rozšířenou představu o jeho nelítostné vychytralosti. Helen Pierceovou si vybral pro své zastupování hned napoprvé: vytloukej klín klínem, řekl jí tehdy. Helen se to líbilo.

„Dobré ráno, Helen.“

Helen už s tajemníkem soudce Laznera Julianem Neilem mluvila mnohokrát.

„Krásné ráno, že?“ odpověděla a plně využila silný, lehce chraplavý hlas. Byla zvyklá nevinně flirtovat s každým vlivným mužským příslušníkem soudního systému. „Jistě už ovšem víte o chudákovi Larrym.“

„Jak se mu daří?“ zeptal se Julian.

„Slyšela jsem, že snad mnohem lépe. Troufám si tvrdit, že se zase brzy posadí k baru v klubu Garrick.“

Tajemník se zdvořile zasmál.

„Vyřídte mu, prosím, naše pozdravy. Teď k věci. Soudce Lazner mě požádal, abych s vámi promluvil o případu Balon versus vydavatelství Steinhoff.“

Helen přikývla. Na ten případ se nedalo zapomenout. Její stůl byl pokrytý hromadami běžových desek převázaných růžovou stuhou a každé ty desky souvisely s jejím největším případem. O víkendu nad nimi strávila dlouhé hodiny. Většina žalob na ochranu osobnosti se nikdy ani nedostala k soudu, často došlo k vyrovnání v posledních napjatých hodinách před začátkem soudního projednávání. Ovšem Helen nijak zvlášť netoužila urovnat tento spor mimosoudně. Částečně proto, že věřila ve své vítězství, a pak také kvůli tučným honorářům za zastupování v soudním řízení, které se na podzim budou firmě hodit.

„Soudce by s případem rád pohnul,“ pokračoval Neil.

Helen se narovnal a uvědomila si nezvyklý pocit úzkosti.

„Ale datum je přece stanoveno. Osmnáctého září.“

Na druhém konci linky se ozvalo nesouhlasné zamumlání.

„Soudy tu nejsou jen pro vás, slečno Pierceová. Právě se podařilo urovnat případ, který byl původně rozepsán na čtyři týdny soudního jednání. Navrhujeme, abychom ten uvolněný termín využili pro váš případ. Začínáme ode dneška za tři týdny, v pondělí.“

Helen věděla, že slovo „navrhujeme“ je jen zdvořilý způsob, jak změnu termínu nařídit.

„Chcete, abychom začali za méně než měsíc?“ ujišťovala se. „Ale my nejsme připraveni.“

„Ale, Helen. Vy jste připravena vždy. Soudce Lazner tu navíc včera dlouho do noci studoval příslušný spis a má za to, že tři týdny by na přípravu před začátkem procesu měly bohatě stačit. Nemyslíte, že je lepší tyhle věci uzavírat co nejdříve než je protahovat donekonečna? Dokonce i vy si jistě ráda vezmete v létě dovolenou.“

Když Helen zavěsila, nahlas zaklela.

Soudce měl pravdu, když tvrdil, že tři týdny by na poslední přípravy měly stačit, ale ona nechtěla být jen připravená. Chtěla dopodrobna rozpracovat všechny možné i nemožné scénáře, předvídat potenciální problémy. Helen chtěla každý případ vyhrát – a většinou se jí to dařilo. Ale v tomhle procesu nešlo jen o to dokázat, že ta obvinění jsou falešná, a vysoudit za to náhradu škody. Šlo v něm o nápravu Balonovy pověsti. Proto se lidé na kancelář Donovan a Pierceová obraceli: protože plnila jejich zadání. Jejich služby nebyly levné, ale klienti si rádi připlatili. Fotbalista, který zaplatil padesát tisíc liber za předběžné opatření, jež před veřejností ochránilo jeho nesčetné nevěry, díky tomu nepřišel o stovky tisíc, ne-li miliony na sponzorských smlouvách. Je to drahé? Vzhledem k okolnostem vlastně stále levné.

Helen se ostře nadechla a zvedla sluchátko.

„Lucy, svolajte, prosím, tím případu Balon na poradu do zasedačky. Okamžitě.“

Upijela zelený čaj a třídila si myšlenky. Musela to zvládnout. Žádná slabá místa, žádné proměnné. Žádní zajatci. Oblékla si sako od Armaniho a rázným krokem přešla do zasedací místnosti, kde na ni čekal její tým. Ve tvářích se jim zračila zvědavost, ale také úzkost. Všichni do jednoho to byli premianti, nejlepší z nejlepších. Vybrala si je ani ne tak kvůli jejich podrobným znalostem nejrůznějších přečinů a případů, ale kvůli jejich obchodní nesmlouvavosti a nemilosrdnosti.

Hned vedle ní seděla Anna Kennedyová.

„Jak se daří Larrymu?“ zeptala se, když se Helen posadila, a vyslovila takto, na co všichni jen v duchu mysleli.

„Bude v pořádku,“ odbyla ji Helen. Neměla teď čas se zbúhdarma vybavovat. „Změna plánu. Případ Balon začíná za tři týdny, takže pokud si někdo z vás naplánoval dovolenou, může na ni rychle zapomenout.“

Bedlivě pozorovala, jestli jim ve tvářích zahlédne známku zklamání. Věděla, že jeden z nich má zaplacenou cestu do Jordánska a další se zase chystá na svatbu svého bratra do Kalifornie. Ale všichni znali zlaté pravidlo: Donovan a Pierceová na prvním místě. A jestliže snad někoho z nich ta zpráva otrávil, nedali to na sobě znát. Dobré znamení; vycvičila je skvěle.

„Susie, chci, abyste prošla všechny výpovědi svědků a našla v nich případné trhliny.“

Jedna z koncipientek nervózně zvedla ruku. „Svědků?“

„Lidí, jejichž výpovědi byly v článku citovány,“ odpověděla trochu netrpělivě Susie. „Plus lidí, kteří v časopise *Stateside* na článku o Balonovi pracovali, a taky jeho minulých, současných i budoucích přátel, rodinných příslušníků, nepřátel a zaměstnanců.“

Helen se pousmála. Líbily se jí myšlenky na věci „budoucí“. Dokazovaly, že její tým chce být připraven na všechno, i na ty nejméně pravděpodobné scénáře. Často se stávalo, že právě to nejméně pravděpodobné vás pak v soudní síni dostalo na kolena.

Obrátila se na Davida Morrowa, velmi pohledného zkušeného spolupracovníka, který byl v případě její pravou rukou. „Davide, do zítřka chci mít na stole shrnutí všech slabín případu. Nemůžeme dopustit, abychom byli v něčem zranitelní.“

Každému z nich zadala konkrétní úkol i termín pro jeho splnění a vštípila jim své přání neponechat nic bez povšimnutí. Pak vstala a vyšla ven z místnosti. Ani ona nesměla ztrácet čas. Zavřela za sebou dveře kanceláře a vzala do ruky složku, která ležela na jedné z hromad. Tajemníkův telefonát ji samotnou připra-

vil o víkend v italském přímořském letovisku Ravello, ale nevdadlo jí to. Stála v čele týmu a v jejím hodnotovém žebříčku zaujímalala firma vždy první místo.

Listovala stránkami, rychlým tempem pročítala jejich obsah a dělala si poznámky. Pokud šlo o hledání a nacházení hluchých míst a prozkoumávání slabin protistrany, důvěřovala jen sama sobě.

Když se rozdrnčel telefon, podrážděně zvedla hlavu.

„Lucy, říkála jsem žádné telefony.“

„Volá Eli Cohen ze společnosti Cohen a Simons.“

„Aha. Přepojte mi ho.“

Cohen a Simons byla malá, ale velmi vlivná společnost poskytující manažerské služby stárnoucím a také několika mladým a slibným hollywoodským hvězdám. Navíc Helen zajímal každý telefonát z ráje filmového průmyslu. Obvykle se totiž jednalo o velmi prestižní klienty, což bylo pro firmu dobré.

„Eli,“ pozdravila ho. „Jak jdou kouzla?“

„Nestojí to za nic, Helen,“ postěžoval si manažer. „Jde o velmi důvěrnou záležitost. Můžeš mluvit?“

„Samozřejmě.“

Otevřela si notes na nové stránce.

„Jeden z britských časopisů pravděpodobně brzy otiskne kompromitující materiály týkající se mého klienta. Rádi bychom to, přirozeně, udrželi pod pokličkou.“

Helen se sama pro sebe pousmála. Tenhle scénář dobře znala: čekal je štvavý případ.

„Fajn, takže raději než otázkou kdo začneme otázkou co. Pověz mi, co se přihodilo.“

„Jeden můj klient, je to herec, hodně slavná hvězda s dlouholetou stálou partnerkou, té partnerce asi před dvěma týdny zahrnul. Známost na jednu noc. A ta holka ho teď vydírá. Chce po něm balík peněz, nebo to prej celý prodá rovnou tisku.“

„Má nějaké důkazy?“

„Důkazy? Třeba mužský sperma?“

„Mužské sperma?“ Helen povytáhla obočí.

„No jistě, vzorek DNA ze sexuálního styku. Ačkoli on si po pravdě na sex ani nevzpomíná, byl úplně namol.“

Helen si v rychlosti zapsala: „Další svědci?“ Jestli byl ten herec namol, pak by to někdo mohl potvrdit. Bezstarostný opilec na tahu se obvykle příliš nestaral o to, jak je nenápadný.

„Myslela jsem spíš fotky, videonahrávku nebo tak něco,“ vysvětlila Elimu.

Chvilí bylo ticho. „Existuje fotka z mobilu, na který jsou spolu v posteli.“

„Viděl jsi ji?“